STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY JULIANE KOKOTT přednesené dne 18. března 2010[1]

I – Úvod

1. Toto řízení o kasačním opravném prostředku poskytuje příležitost k objasnění problematiky týkající se lhůt v souvislosti s konečnými finančními příděly členským státům na restrukturalizaci a přeměnu vinic.

2. Jádrem probíhajícího řízení je spor mezi Řeckou republikou (dále jen „navrhovatelka“) a Evropskou komisí (dále jen „Komise“) ohledně významu čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000. V této souvislosti vyvstává otázka, zda měla Komise povinnost zohlednit ve svém rozhodnutí o finančních přídělech na rozpočtový rok 2006 údaje, které Řecká republika předložila až po uplynutí lhůty stanovené v uvedeném ustanovení.

3. Rozsudkem ze dne 11. prosince 2008 (dále jen „napadený rozsudek“)[2] Soud prvního stupně (nyní Tribunál) zamítl jako neopodstatněnou žalobu Řecké republiky na neplatnost nebo změnu rozhodnutí 2006/669/ES[3], kterým se stanoví konečné finanční příděly členským státům, v níž se dovolávala skutečnosti, že Komise v uvedeném rozhodnutí nezohlednila údaje nahlášené Řeckou republikou dodatečně.

4. Svým kasačním opravným prostředkem, došlým Soudnímu dvoru dne 6. února 2009, se Řecká republika domáhá zrušení napadeného rozsudku a trvá na svých původních návrhových žádáních.

II – Právní rámec

5. Právní rámec vylíčil Soud v bodech 1 až 5 napadeného rozsudku následovně:

„1. Pravidla pro restrukturalizaci a přeměnu vinic jsou stanovena v nařízení Rady

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Rozsudek ze dne 11. prosince 2008, Řecko v. Komise (T-339/06, Sb. rozh. s. II-3525).

3 — Rozhodnutí 2006/669/ES ze dne 4. října 2006, kterým se stanoví na rozpočtový rok 2006 konečné finanční příděly členským státům na restrukturalizaci a přeměnu vinic podle nařízení Rady (ES) č. 1493/1999 na určitý počet hektarů, Úř. věst. L 275, s. 62 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

(ES) č. 1493/1999 ze dne 17. května 1999 o společné organizaci trhu s vínem (Úř. věst. L 179, s. 1; Zvl. vyd. 03/26, s. 25) a v nařízení Komise (ES) č. 1227/2000 ze dne 31. května 2000, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 1493/1999, jež se týkají produkčního potenciálu (Úř. věst. L 143, s. 1; Zvl. vyd. 03/29, s. 116), ve znění pozdějších předpisů.

2. Článek 14 nařízení č. 1493/1999 stanoví:

‚1. Komise každoročně předběžně přidělí prostředky členským státům na základě objektivních kritérií s přihlédnutím k jednotlivým situacím a potřebám, jakož i na základě úsilí, jež má být vynaloženo k dosažení cílů tohoto režimu.

2. Předběžné přidělení prostředků se přizpůsobí na základě skutečných výdajů a přezkoumaných prognóz výdajů předložených členskými státy, přičemž se přihlíží k cílům tohoto režimu a dostupným prostředkům.

[…]‘

3. Článek 16 nařízení č. 1227/2000 byl pozměněn zejména nařízením Komise (ES) č. 1841/2003 ze dne 17. října 2003, kterým se mění nařízení č. 1227/2000 (Úř. věst. L 268, s. 58; Zvl. vyd. 03/40, s. 253). Podle článku 16 nařízení č. 1227/2000, ve znění použitelném v rozpočtovém roce 2006, tak platí:

‚1. Ohledně pravidel restrukturalizace a přeměny vinic předají členské státy Komisi nejpozději do 30. června [10. července] každého roku:

a) prohlášení o výdajích skutečně vzniklých k 30. červnu běžného rozpočtového roku a údaje o příslušné celkové ploše;

b) prohlášení o výdajích potvrzených k 30. červnu běžného rozpočtového roku a údaje o příslušné celkové ploše;

[…]

2. Aniž jsou dotčena obecná ustanovení o rozpočtové kázni, provede Komise na základě účetní evidence zemědělských výdajů předběžné krácení poskytovaných záloh o paušální částku, jestliže údaje předané Komisi členskými státy podle odstavce 1 jsou neúplné nebo nebyly dodrženy lhůty.‘

4. Článek 17 nařízení č. 1227/2000 byl pozměněn mimo jiné nařízením Komise (ES) č. 315/2003 ze dne 19. února 2003 (Úř. věst. L 46, s. 9; Zvl. vyd. 03/38, s. 224), a nařízením Komise (ES) č. 1203/2003 ze dne 4. července 2003 (Úř. věst. L 168, s. 9; Zvl. vyd. 03/39, s. 226). Podle článku 17 nařízení č. 1227/2000, ve znění použitelném v rozpočtovém roce 2006:

,1. Každému členskému státu se uhradí uskutečněné a potvrzené výdaje nahlášené v rozpočtovém roce až do výše částek nahlášených Komisi podle čl. 16 odst. 1 písm. a) a b), jestliže tyto částky celkem nepřekračují prostředky přidělené členskému státu podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999.

[…]

3. Žádosti členských států podle čl. 16 odst. 1 písm. c) se zohledňují poměrem, kdy za základ je brána částka použitelná poté, co součet všech částek pro jednotlivé členské státy nahlášených podle čl. 16 odst. 1 písm. a) a částky nahlášené podle čl. 16 odst. 1 písm. b) budou odečteny od celkové částky přidělené členským státům podle článku 14 nařízení č. 1493/1999. Komise sdělí členským státům co možná nejdříve po 30. červnu, v jakém rozsahu mohou být žádosti přijaty.

4. Bez ohledu na odstavce 1 a 2, pokud je celková plocha nahlášená podle čl. 16 odst. 1 písm. a) menší než počet hektarů určený k přidělení prostředků pro příslušný členský stát a rozpočtový rok podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999, budou nahlášené výdaje příslušného rozpočtového roku financovány pouze do maximální částky, která se vypočte vynásobením celkové nahlášené plochy průměrnou částkou podpory na hektar; tato hodnota je vypočítána jako poměr mezi částkou přidělenou členskému státu podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999 a předpokládaným počtem hektarů.

Tato částka nesmí být v žádném případě vyšší než výdaje nahlášené podle čl. 16 odst. 1 písm. a).

Pro účely tohoto odstavce je pro porovnání celkové nahlášené plochy s plochou, která se objevuje v přidělení prostředků pro rozpočtový rok, přípustná odchylka 5 %.

Částky nefinancované podle tohoto odstavce nebudou k dispozici pro účely použití odstavce 3.

[…]

8. Odkazy na určitý rozpočtový rok jsou považovány za odkazy na uskutečněné platby členského státu mezi 16. říjnem daného roku a 15. říjnem roku následujícího.

[…]‘

5. Článek 7 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1258/1999 ze dne 17. května 1999 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 160, s. 103; Zvl. vyd. 03/25, s. 414) stanoví:

‚2. Komise rozhoduje o měsíčních zálohách na základě zaúčtování výdajů uskutečněných schválenými platebními agenturami.

Výdaje za měsíc říjen se přičítají k měsíci říjnu, jsou-li uskutečněny ve dnech 1. až 15. října, a k měsíci listopadu, jsou-li uskutečněny ve dnech 16. až 31. října. Zálohy se členským státům vyplatí nejpozději třetí pracovní den druhého měsíce následujícího po měsíci, kdy byly tyto výdaje uskutečněny.‘

[…]“

III – Skutkový základ sporu a napadené rozhodnutí

6. Skutkový základ sporu a napadené rozhodnutí popsal Soud v bodech 6 až 14 následovně.

„6. Orientační rozdělení prostředků přidělených na základě nařízení č. 1493/1999 na restrukturalizaci a přeměnu vinic bylo pro rozpočtový rok 2006 (16. října 2005 – 15. října 2006) stanoveno rozhodnutím Komise č. 2005/716/ES ze dne 10. října 2005, kterým se stanoví na hospodářský rok 2005/2006 orientační finanční příděl členským státům na restrukturalizaci a přeměnu vinic podle nařízení č. 1493/1999 na určitý počet hektarů (Úř. věst. L 271, s. 45). V příloze uvedeného rozhodnutí byl orientační finanční příděl pro Řecko stanoven ve výši 8 574 504 eur na plochu 1 249 hektarů.

7. Dne 10. července 2006 doručily řecké orgány Komisi na základě článku 14 nařízení č. 1493/1999 a článku 16 nařízení č. 1227/2000 výkaz výdajů souvisejících s restrukturalizací a přeměnou vinic v Řecku v průběhu rozpočtového roku

2006 za účelem získání finančních příděl-ů. Celková výše výdajů uvedených v tomto sdělení byla 6 829 204,46 eur a odpovídající plocha činila 788,002 hektarů.

8. Dne 22. září 2006 zaslaly řecké orgány Komisi dopis, ve kterém ji upozornily na chybu v evidenci počítačových údajů, jelikož plocha, která má být zohledněna, činí 1 102,271 ha. Uvedly, že tato plocha odpovídá součtu celkové plochy uvedené v tabulce připojené k dopisu ze dne 10. července 2006, která obsahuje výdaje na restrukturalizaci a přeměnu vinic v Řecku uskutečněné k 30. červnu 2006, tedy 1 085,391 ha, a celkové plochy uvedené v tabulce připojené k dopisu ze dne 10. července 2006, která obsahuje výdaje na restrukturalizaci a přeměnu vinic v Řecku potvrzené k 30. červnu 2006, tedy 16,88 ha. Připomněly rovněž, že celkové výdaje činily 6 829 204,46 eur.

9. Dne 26. září 2006, při 890. schůzi Řídícího výboru pro víno, zopakovaly řecké orgány svou žádost Komisi, která jejich žádost ústně odmítla a uvedla, že opravené údaje byly předloženy opožděně.

10. Dne 4. října 2006 přijala Komise rozhodnutí 2006/669/ES, kterým se stanoví na rozpočtový rok 2006 konečné finanční příděly členským státům na restrukturalizaci a přeměnu vinic podle nařízení č. 1493/1999 na určitý počet hektarů (Úř. věst. L 275, s. 62) (dále jen ‚napadené rozhodnutí'). Téhož dne se zástupce Komise sešel se zástupci řeckých orgánů, kterým vysvětlil, že vzhledem ke lhůtám nelze vyhovět jejich žádosti, aby Komise zohlednila opravené údaje oznámené dne 22. září 2006.

11. Dne 16. října 2006 zaslaly řecké orgány Komisi dopis, ve kterém ji požádaly, aby byla změněna příloha napadeného rozhodnutí. Komise této žádosti nevyhověla.

12. Komise v napadeném rozhodnutí u Řecké republiky vycházela z údajů, které sdělily řecké orgány dne 10. července 2006.

13. V bodě 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že Komise vůči Řecké republice uplatnila sankci stanovenou v čl. 17 odst. 4 nařízení č. 1227/2000, a to ve výši 1 129 015 eur.

14. V příloze napadeného rozhodnutí byla částka konečného finančního přídělu na restrukturalizaci a přeměnu vinic v Řecku stanovena ve výši 5 700 190 eur na plochu 788 ha."

IV – Řízení před Soudem prvního stupně a návrhová žádání v řízení o kasačním opravném prostředku

7. Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 30. listopadu 2006 podala Řecká republika proti napadenému rozhodnutí 2006/669/ES žalobu k Soudu. Na podporu své žaloby uplatňovala pět žalobních důvodů. První žalobní důvod vycházel z toho, že lhůta stanovená v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 je pouze orientační, a údaje předložené po jejím uplynutí tedy musí být zohledněny. Druhý žalobní důvod vycházel z porušení zásady loajální spolupráce, třetí žalobní důvod vycházel z porušení zásady dobré víry a řádné správy, čtvrtý žalobní důvod vycházel z porušení zásady proporcionality a pátý žalobní důvod vycházel z porušení zásady užitečného účinku.

8. Soud napadeným rozsudkem ze dne 11. prosince 2008 napadené rozhodnutí potvrdil. V důsledku toho zamítl žalobu Řecké republiky a žalobkyni uložil náhradu nákladů řízení.

9. Řecko podalo proti uvedenému rozsudku tento kasační opravný prostředek a navrhuje, aby Soudní dvůr

– prohlásil kasační opravný prostředek za přípustný,

– zrušil napadený rozsudek,

– vyhověl žalobě v souladu s jejími návrhovými žádáními a

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení před Soudem prvního stupně.

10. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr

– zamítl kasační opravný prostředek jako nepřípustný a neopodstatněný a

– uložil Řecké republice náhradu nákladů řízení.

11. Před Soudním dvorem byl kasační opravný prostředek projednán písemně. Žádná účastnice řízení nenavrhovala jednání.

V – Právní otázky

A – *K přípustnosti kasačního opravného prostředku*

12. Podle názoru Komise je kasační opravný prostředek nepřípustný, neboť navrhovatelka pouze opakuje argumenty, které již uplatnila v řízení před Soudem prvního stupně.

13. V tomto ohledu však Komise opomíjí ustálenou judikaturu Soudního dvora týkající se přípustnosti kasačních opravných prostředků.

14. Podle ustálené judikatury totiž kasační opravný prostředek, který se omezuje na opakování žalobních důvodů a argumentů, které byly uplatněny před Soudem, včetně těch, které se zakládaly na skutečnostech uvedeným soudem výslovně zamítnutých, nesplňuje požadavky na odůvodnění stanovené v článku 51 statutu Soudního dvora a v čl. 112 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora [4]. Takový kasační opravný prostředek je totiž ve skutečnosti návrhem domáhajícím se pouhého nového přezkumu žaloby, což podle článku 49 statutu nespadá do pravomoci Soudního dvora [5].

15. Je však nutné rozlišovat mezi takovou situací a kasačním opravným prostředkem, který je výslovně podán proti rozsudku Soudu a jeho právním úvahám, a uvádí tudíž znovu argumenty, které již byly uplatněny proti samotnému napadenému rozhodnutí.

16. Pokud navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití práva Společenství Soudem, mohou být právní otázky přezkoumané v prvním stupni samozřejmě znovu projednány v řízení o kasačním opravném prostředku [6]. Hlavním úkolem Soudního dvora, jakožto instance rozhodující o kasačním opravném prostředku, je vyřešit s konečnou platností právě tyto výkladové otázky.

17. Projednávaný kasační prostředek směřuje konkrétně proti názoru Soudu na různé právní otázky, které mu byly předloženy v prvním stupni. V kasačním opravném prostředku jsou přesně uvedeny zpochybňované aspekty napadeného rozsudku, jakož i důvody a argumenty, o něž se opírá.

4 — Rozsudky ze dne 16. května 2002, ARAP a další v. Komise (C-321/99 P, Recueil, s. I-4287, bod 48); ze dne 22. ledna 2004, Mattila v. Rada a Komise (C-353/01 P, Recueil, s. I-1073, bod 27), a ze dne 29. dubna 2004, Komise v. CAS Succhi di Frutta (C-496/99 P, Recueil, s. I-3801, bod 50).

5 — Usnesení ze dne 25. března 1998 ve věci C-174/97 P, FFSA a další v. Komise, Recueil, s. I-1303, bod 24.

6 — Rozsudek ze dne 13. července 2000 ve věci C-210/98 P, Salzgitter v. Komise, Recueil, s. I-5843, bod 43.

18. Kasační opravný prostředek je tudíž přípustný.

B – *K opodstatněnosti kasačního opravného prostředku*

19. Na podporu svého kasačního opravného prostředku Řecká republika uplatňuje tři důvody. Soud jednak založil své rozhodnutí na nesprávném výkladu čl. 16 odst. 1 a 2 a čl. 17 odst. 1 nařízení č. 1227/2000. Soud dále ve svém rozhodnutí nesprávně posoudil význam různých obecných právních zásad. Konečně, odůvodnění napadeného rozsudku obsahuje rozpory.

1. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

20. Podle Řecké republiky má lhůta stanovená v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000, která končí 10. července každého roku, oproti zjištění Soudu pouze orientační povahu. Podle navrhovatelky tudíž měla Komise v napadeném rozhodnutí zohlednit údaje předané po uplynutí lhůty. V souladu s právním názorem Komise se Soud nicméně domnívá, že je tato lhůta závazná. Tuto skutečnost napadá Řecká republika ve svém prvním důvodu kasačního opravného prostředku.

21. Jak znění čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000, tak i jeho systematické zařazení a teleologické úvahy o účelu lhůt v jejich legislativním kontextu však ve výsledku potvrzují názor zastávaný Soudem. Lhůta stanovená v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 je závazná a prekluzivní.

a) Znění

22. Je třeba souhlasit se Soudem v tom, že znění čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 hovoří ve prospěch toho, že v něm stanovená lhůta je závazná.

23. Téměř ve všech jazykových verzích je v čl. 16 odst. 1 uvedeno, že členské státy předají Komisi „nejpozději“ do 10. července každého roku údaje uvedené v tomto ustanovení.

To naznačuje závaznou povahu této lhůty ve smyslu prekluzivní lhůty, zejména proto, že v případě prekluzivní lhůty není vyžadováno výslovné použití výrazu „prekluzivní lhůta“ [7]. Má-li být úkon proveden nejpozději dne 10. července každého roku, pak je již následující den učiněn po lhůtě, a tudíž není možné ho provést.

24. Jestliže tři jazykové verze (konkrétně řecká, portugalská a rumunská) uvádějí, že členské státy předají Komisi „do“ 10. července každého roku údaje, nepřikládají tím čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 jiný význam než ostatní jazykové verze.

b) Systematický výklad

25. Řecká vláda uvádí, že čistě orientační povaha lhůty stanovené v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 vyplývá ze systematického výkladu tohoto ustanovení. Z úpravy obsažené v čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 totiž vyplývá, že i prohlášení doručená po uplynutí lhůty stanovené v čl. 16 odst. 1 musí být Komisí zohledněna v souvislosti s konečnými finančními příděly.

26. Článek 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 stanoví, že „Komise provede na základě účetní evidence zemědělských výdajů předběžné krácení poskytovaných záloh o paušální částku, jestliže údaje předané Komisi členskými státy podle odstavce 1 jsou neúplné nebo nebyly dodrženy lhůty“.

27. Řecká republika si za výchozí bod své argumentace zvolila znění odstavce 2, který jako sankci za předání neúplných prohlášení a za nedodržení lhůty stanoví předběžné krácení finančních přídělů. Podle ní z toho nutně vyplývá, že sankce musí být následně zase zrušena, jsou-li prohlášení po uplynutí lhůty předána či doplněna. Konečně se o dočasnou sankci může jednat pouze tehdy, může-li být v souladu s čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 na základě opožděného prohlášení později opět zrušena.

7 — Soud v této souvislosti odkázal na rozsudky ze dne 30. listopadu 1972, Wasaknäcke (32/72, Recueil, s. 1181, bod 2), a ze dne 13. prosince 1972, Walzenmühle Magstadt (52/72, Recueil, s. 1267, bod 2).

28. Řecká republika svou další argumentaci opírá o výklad *a fortiori*. Komise totiž v řízení před Soudem uvedla, že ze znění čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 vyplývá, že toto ustanovení obsahuje pouze úpravu pro případ, kdy nebylo předáno žádné prohlášení nebo kdy předané prohlášení bylo neúplné, avšak neupravuje projednávaný případ, kdy bylo předáno úplné, avšak chybné prohlášení.

29. Podle Řecké republiky tudíž také v projednávaném případě, ve kterém se jedná o včasné předání chybného prohlášení, z čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 vyplývá možnost dodatečně předat (opravené) prohlášení. Řecká republika se domnívá, že se státem, který splnil svou oznamovací povinnost podle čl. 16 odst. 1 a dodržel lhůtu stanovenou v uvedeném ustanovení, přičemž se pouze dopustil chyby, totiž nemůže být zacházeno hůře než se státem, který od počátku nedodržel lhůtu stanovenou v čl. 16 odst. 1. Oba tyto státy mají naopak podle čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 možnost předat dodatečné prohlášení, které musí být Komisí zohledněno v souvislosti s konečnými finančními příděly.

30. Tyto hlavní argumenty, které Řecká republika uplatila na podporu svého prvního důvodu kasačního opravného prostředku, však nemohou být přijaty.

31. Na první pohled je argumentace Řecké republiky naprosto přesvědčivá. Jestliže zákonná úprava spojuje zmeškání lhůty s „dočasnou" sankcí, lze z toho nepřímo vyvodit, že zmeškaný úkon lze provést dodatečně. Pokud úkon nelze provést dodatečně, a pokud nemůže být zohledněn v příslušném rozhodnutí, lze jen těžko hovořit o pouhé dočasné sankci.

32. Bližší zkoumání znění čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 však ukazuje, že z formulace „předběžné krácení" uvedené v tomto ustanovení nelze v žádném případě vyvodit, že Komise měla v projednávaném napadeném rozhodnutí přihlédnout k údajům dodatečně předaným Řeckou republikou.

33. Článek 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 totiž v případě, že je prohlášení předané podle odstavce 1 neúplné nebo nebyly dodrženy lhůty, stanoví předběžné krácení „*poskytovaných záloh* o paušální částku, prováděné na základě účetní evidence zemědělských výdajů".

34. Článek 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 tak zohledňuje postup stanovený v rámci společné zemědělské politiky

pro vyplácení finančních prostředků členským státům. Podle čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1258/1999 totiž Komise poskytuje členským státům finanční prostředky na pokrytí výdajů v podobě záloh na zaúčtované výdaje uskutečněné v referenčním období.

35. Podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1258/1999 Komise rozhoduje o měsíčních zálohách na základě zaúčtování výdajů uskutečněných schválenými platebními agenturami, přičemž zálohy se vždy vyplatí nejpozději třetí pracovní den druhého měsíce následujícího po měsíci, kdy byly tyto výdaje uskutečněny.

36. Jestliže členský stát ve lhůtě stanovené v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 nepředá žádné prohlášení nebo předá neúplné prohlášení s údaji stanovenými v uvedeném ustanovení, vyplývá z toho podle čl. 16 odst. 2 nařízení, že jsou mu předběžně zkráceny zálohy vyplácené podle článku 7 nařízení č. 1258/1999 na základě účetní evidence výdajů předložených dotyčným členským státem. Na členský stát je tak vyvíjen tlak, aby splnil oznamovací povinnost podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000. Pokud členský stát svou oznamovací povinnost splní, k předběžnému krácení nedojde.

37. Pouze tato sankce, totiž zkrácení měsíčních záloh poskytovaných na základě účetní evidence výdajů uskutečněných schválenými platebními agenturami, má podle čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 předběžnou povahu, z čehož vyplývá, že se nepoužije, je-li prohlášení předáno dodatečně.

38. V rozhodnutí napadeném projednávanou žalobou však Komise neprovedla žádné krácení záloh poskytovaných na základě účetní evidence zemědělských výdajů Řecké republiky, v tomto případě se vůbec nejedná o krácení podle čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000.

39. Napadené rozhodnutí má zcela jiný předmět.

40. V napadeném rozhodnutí Komise členským státům stanovila na rozpočtový rok 2006 *konečné* finanční příděly na určitý počet hektarů podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1493/1999. Tyto konečné příděly nejsou v žádném případě předmětem „předběžného krácení“ podle čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000, takže z předběžné povahy tohoto krácení nelze vyvozovat žádné závěry ohledně otázky, zda v souvislosti s konečnými finančními příděly mají být zohledňována prohlášení doručená po uplynutí lhůty stanovené v čl. 16 odst. 1. V konečném výsledku si

Řecká republika pro svou argumentaci zvolila nesprávnou referenční hodnotu.

41. Článek 16 odst. 2 nařízení č. 1227/2000 však zjevně nestanoví předběžné krácení *konečných* finančních přídělů podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1493/1999. Tento článek naopak upravuje paušální krácení ve zcela jiné fázi: totiž krácení *záloh* poskytovaných na základě účetní evidence zemědělských výdajů Řecké republiky. To však neumožňuje vyvodit závěry o tom, zda při stanovení konečných finančních přídělů má být přihlíženo k prohlášením předaným po uplynutí lhůty.

42. Pomineme-li tento omyl řecké vlády, pak i normativní kontext ustanovení obsažených v kapitole IV nařízení č. 1227/2000 potvrzuje výklad odvozený nejprve ze znění čl. 16 odst. 1, podle kterého má lhůta obsažená v uvedeném ustanovení závaznou povahu.

43. V této souvislosti je třeba připomenout především normativní kontext článku 16 nařízení č. 1227/2000. Jedná se o prováděcí ustanovení k nařízení č. 1493/1999, v tomto případě jeho článku 14. Tento článek upravuje v rámci finančního výhledu Společenství finanční příděly členským státům v oblasti restrukturalizace a přeměny vinic.

44. Podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999 Komise před začátkem rozpočtového roku předběžně přidělí prostředky členským státům na základě objektivních kritérií s přihlédnutím k jednotlivým situacím a potřebám, jakož i na základě úsilí, jež má být vynaloženo k dosažení cílů tohoto režimu. Na rozpočtový rok, který je předmětem sporu, tak Komise učinila rozhodnutím 2005/716/ES ze dne 10. října 2005.

45. Článek 14 odst. 2 jako další fázi stanoví, že předběžné přidělení prostředků se přizpůsobí na základě skutečných výdajů a přezkoumaných prognóz výdajů předložených členskými státy, přičemž se přihlíží k cílům tohoto režimu a dostupným prostředkům. Na sporný rozpočtový rok 2006 tak bylo učiněno napadeným rozhodnutím.

46. Oznamovací povinnost, která je podrobně upravena v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000, má napomoci při přípravě konečných finančních přídělů podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1493/1999.

47. Prostřednictvím prohlášení o uskutečněných a potvrzených výdajích v běžném rozpočtovém roce, které vyžaduje čl. 16 odst. 1 písm. a) a b), jakož i prostřednictvím případných žádostí podle čl. 16 odst. 1 písm. c) o další financování výdajů v běžném

rozpočtovém roce k přídělu prostředků podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999 Komise získá základ pro konečné finanční příděly, které má poskytnout.

48. Tyto finanční příděly – jak bude ukázáno dále v rámci teleologických úvah – samozřejmě nemohou být jednotlivým členským státům poskytnuty pouze předběžně.

49. Z čl. 17 odst. 3 nařízení č. 1227/2000 totiž vyplývá, že členskému státu je možné přidělit finanční částku, která přesahuje částku, která mu byla prozatím přidělena podle čl. 14 odst. 1, pouze v případě, kdy po odečtení všech výdajů uskutečněných členskými státy v rozpočtovém roce od všech částek přidělených podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999 jsou ještě k dispozici volné prostředky. Konečné přidělení finančních prostředků je tudíž závislé na konkrétním objemu částek přidělených členským státům, takže jsou vyloučeny pozdější ojedinělé změny.

50. Na rozdíl od názoru Řecké republiky nemůže být ani čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení uplatněn jako argument proti závazné povaze lhůty uvedené v čl. 16 odst. 1.

51. Článek 17 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 totiž výslovně stanoví, že základem pro konečné přidělení finančních prostředků Komisí jsou údaje předané ve lhůtě podle čl. 16 odst. 1. Naproti tomu znění tohoto ustanovení neposkytuje žádnou oporu pro tvrzení Řecké republiky, že podle čl. 17 odst. 1 mají tento základ představovat skutečné výdaje, a proto je třeba zohlednit opravy provedené po uplynutí lhůty.

52. Jako dílčí závěr je tedy třeba konstatovat, že systematický výklad čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 potvrzuje doslovný výklad, podle kterého má lhůta uvedená v tomto ustanovení závazný charakter.

c) Teleologický výklad

53. Výše uvedené úvahy jsou dále potvrzeny teleologickým výkladem čl.16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000. Podle tohoto výkladu může dosažení účelu článků 16 a 17 účinně zajistit pouze závazná povaha lhůty uvedené v čl. 16 odst. 1.

54. Přizpůsobení finančních prostředků původně předběžně přidělených podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999 na konečné finanční příděly podle čl. 14 odst. 2 nařízení má smysl pouze v případě, kdy důsledky tohoto přizpůsobení finančních prostředků mohou nastat ještě v běžném, téměř ukončeném, rozpočtovém roce.

55. Užitečný účinek tohoto ustanovení vyžaduje, aby rozhodnutí, kterým se stanoví konečné finanční příděly členským státům na rozpočtový rok, bylo přijato před jeho koncem, tj. 15. říjnem, tak, aby bylo členským státům umožněno provést před skončením běžného rozpočtového roku poslední platby spojené s výdaji nahlášenými podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 a obdržet od Komise před skončením běžného rozpočtového roku náhradu z rozpočtových položek, které jsou k dispozici pro tento rozpočtový rok. Článek 7 odst. 2 nařízení č. 1258/1999 totiž stanoví, že k měsíci říjnu se přičítají pouze výdaje za měsíc říjen uskutečněné ve dnech 1. až 15. října, zatímco pozdější výdaje se přičítají k měsíci listopadu.

56. Příprava konečného přidělení finančních prostředků podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1493/1999 však vyžaduje údaje ze všech členských států podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 a jejich zpracování v rámci složitého postupu vedoucího ke končenému přidělení finančních prostředků.

57. V této souvislosti pouze restriktivní, a tudíž i efektivní výklad lhůty upravené v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 zajišťuje, že původně předběžně přidělené prostředky podle článku 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999 mohou být Komisí ve stanovené lhůtě přizpůsobeny na základě skutečných údajů. Jestliže by členské státy mohly všechny nebo některé údaje po 10. červenci libovolně doplňovat nebo opravovat s účinkem pro konečné rozdělení finančních prostředků, nebylo by možné, aby Komise provedla konečné rozdělení finančních prostředků včas, tj. před koncem rozpočtového roku.

58. Teleologický výklad tedy také vede ke kvalifikaci lhůty uvedené v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 jako lhůty závazné, takže pozdě předané údaje nemají být zohledněny při konečném přidělování finančních prostředků podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1493/1999.

2. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

59. Ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku Řecká republika Soudu

vytýká, že nezohlednil některé zásady práva Společenství. Podle Řecké republiky totiž Komise oproti názoru Soudu porušila zásady loajální spolupráce, dobré víry, řádné správy a rovnosti zacházení tím, že nepřihlédla k opraveným údajům předaným Řeckou republikou po uplynutí lhůty.

60. Soud správně odmítl jakékoli porušení výše uvedených právních zásad ze strany Komise. Tím ani samotný Soud tyto zásady neporušil. Řecká republika tak nemůže úspěšně uplatňovat ani druhý důvod kasačního opravného prostředku.

61. V souvislosti se zásadou loajální spolupráce je třeba uvést, že se tato zásada podle článku 10 ES použije na vztah mezi členskými státy a orgány [Společenství]. Tato zásada má pro členské státy za následek povinnost přijmout veškerá opatření vhodná k zajištění působnosti a účinnosti práva Společenství a orgánům Společenství ukládá vzájemné povinnosti loajální spolupráce s členskými státy [8].

62. Podle řecké vlády byly uvedené zásady porušeny jednak tím, že včas předaný výkaz obsahoval zjevné chyby a Komise měla podle jejího názoru povinnost na tyto chyby bezodkladně upozornit, aby bylo možné provést jejich okamžitou opravu. Značný rozdíl mezi ohlášeným počtem hektarů a počtem hektarů, ze kterého Komise vycházela v rozhodnutí 2005/716/ES ze dne 10. října 2005 o orientačních finančních přídělech [9], měl Komisi vést k položení doplňujících otázek.

63. To však není přesvědčivé. Prohlášení předané ve stanovené lhůtě neobsahuje žádné zjevné chyby, které by Komise musela okamžitě zjistit. Pouhý rozdíl v oznámených údajích a údajích, na kterých bylo založeno předběžné přidělení finančních prostředků podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1493/1999, sám o sobě neznamená chybu v předaných údajích. Posouzení zjevnosti chyby je koneckonců skutkovou otázkou, která nemůže být předmětem kasačního opravného prostředku. Řecká republika v této souvislosti neuplatnila zkreslení důkazů.

64. Již z povahy *předběžného* přidělení prostředků vyplývá, že takto stanovený výdaj

8 — Viz usnesení ze dne 13. července 1990, IMM, Zwartveld a další (C-2/88, Recueil, s. I-3365, bod 17), a rozsudky ze dne 26. listopadu 2002, First a Franex (C-275/00, Recueil, s. I-10943, bod 49), a ze dne 16. října 2003, Irsko v. Komise (C-339/00, Recueil, s. I-11757, bod 71).

9 — Rozhodnutí Komise 2005/716/ES ze dne 10. října 2005, kterým se stanoví na hospodářský rok 2005/06 orientační finanční příděl členským státům na restrukturalizaci a přeměnu vinic podle nařízení Rady (ES) č. 1493/1999 na určitý počet hektarů, Úř. věst. L 271, s. 45.

nemusí být ve skutečnosti opravdu nutný. Již z tohoto důvodu nevyvolávají případné rozdíly pochybnosti o správnosti prohlášení. V projednávaném případě je tato obecná úvaha potvrzena i v čl. 17 odst. 4 nařízení č. 1227/2000, který stanoví sankci, pokud je nahlášena menší plocha, než ze které se vycházelo při předběžném přidělení prostředků. Toto ustanovení výslovně počítá s možností existence značných rozdílů mezi údaji oznámenými členskými státy a původně předpokládanými údaji.

65. Komise tak poté, co ve stanovené lhůtě obdržela prohlášení, neměla důvod předpokládat, že některý z předaných údajů obsahuje chyby a upozornit na to navrhovatelku.

66. Řecká vláda dále tvrdí, že uvedené zásady byly porušeny tím, že Komise nepřihlédla k opraveným údajům, které byly předány více než dva měsíce po uplynutí lhůty, ačkoliv podle názoru řecké vlády tak mohla učinit ve třech týdnech zbývajících do nejzazšího dne pro přijetí napadeného rozhodnutí.

67. V tomto ohledu je Soudní dvůr samozřejmě vázán skutkovými zjištěními Soudu v napadeném rozsudku. Ani v této souvislosti Řecká republika neuplatnila zkreslení důkazů.

68. Soud v souladu se svými úvahami uvedenými v bodech 32 a 59 napadeného rozsudku výslovně uvádí, že Komise před přijetím napadeného rozhodnutí skutečně nemohla zohlednit opravené údaje. Jestliže datum přijetí rozhodnutí – jak je uvedeno výše – nemůže být libovolně odloženo a jestliže doba zbývající do dne přijetí rozhodnutí již tak stanoveného na pozdní datum nestačí k tomu, aby byly zohledněny i dodatečně předané údaje, nepředstavuje toto nezohlednění v žádném případě porušení povinnosti loajální spolupráce.

69. Krom toho je nasnadě, že složitý postup, na který zákonodárce tím, že stanovil lhůtu pro předání prohlášení do 10. července, poskytl Komisi přibližně 3 měsíce, nemůže být proveden během několika dní. To platí tím spíše, že s ohledem na závislosti vyplývající z čl. 17 odst. 3 nařízení č. 1227/2000 může být rozhodnutí o konečných finančních přídělech přijato pouze společně pro všechny členské státy.

70. Konečně se Soud v napadeném rozsudku nedopustil ani nesprávného posouzení dosahu zásady rovného zacházení.

71. Obecná zásada rovného zacházení, jakožto obecná zásada práva Společenství, ukládá, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno [10].

72. Zásada rovného zacházení tudíž nevyžaduje, aby prohlášení předané více než dva měsíce po uplynutí lhůty bylo zohledněno stejně jako prohlášení předané pouze několik dní po uplynutí lhůty. V případě období tří měsíců, které má Komise k dispozici k přijetí rozhodnutí, totiž prohlášení předané pouze o několik dní později a prohlášení předané později o více než 2 měsíce nepředstavují srovnatelné situace.

3. Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

73. Ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku Řecká republika uvádí, že napadený rozsudek obsahuje rozpory, a je tudíž neplatný. Podle ní Soud odporuje svým vlastním úvahám v bodech 25, 26 a 43 napadeného rozsudku, ve kterých kvalifikuje lhůtu stanovenou v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000 jako závaznou, ale v bodě 59 napadeného rozsudku konstatuje, že není zcela vyloučeno zohlednění prohlášení předaných s mírným zpožděním.

74. Otázka, zda je odůvodnění rozsudku Soudu rozporuplné nebo nedostatečné, představuje právní otázku, kterou je jako takovou možno uplatnit v rámci kasačního opravného prostředku [11].

75. Ani třetí důvod kasačního opravného prostředku však není přesvědčivý, neboť na rozdíl od názoru navrhovatelky neobsahuje posouzení právních otázek rozpory. Soud totiž i přes uznání závazné povahy sporné lhůty „zcela nevylučuje“, že ve výjimečných případech lze zohlednit prohlášení předaná po uplynutí lhůty, současně však uvádí, že taková výjimka připadá v úvahu pouze při krátkém překročení stanovené lhůty, nikoliv však v případě tak závažného překročení lhůty jako v projednávané věci.

76. Soud v napadeném rozsudku podrobně vysvětluje, proč právě teleologické úvahy hovoří ve prospěch závazné povahy lhůty stanovené v čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1227/2000. Komise totiž musí mít dostatek času na rozhodnutí o konečných finančních přídělech,

10 — Viz zejména rozsudek ze dne 11. července 2006, Egenberger (C-313/04, Sb. rozh. s. I-6331, bod 33) s dalšími odkazy.

11 — Viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 25. ledna 2007, Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise (C-403/04 P a C-405/04 P, Sb. rozh. s. I-729, bod 77 a citovaná judikatura).

které je třeba přijmout před koncem rozpočtového roku, tj. do 15. října.

77. Připouští-li Soud zohlednění pouze těch prohlášení, která byla předána jen s mírným zpožděním, za předpokladu, že nebrání včasnému přijetí rozhodnutí, pak pouze důsledně pokračuje ve své argumentaci. Nelze v ní spatřovat žádný logický rozpor.

4. Shrnutí

78. Vzhledem k tomu, že žádný z důvodů kasačního opravného prostředku uplatněných Řeckou republikou nemůže být přijat, je třeba tento kasační opravný prostředek zamítnout jako celek.

VII – Závěry

81. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby rozhodl takto:

„1. Kasační opravný prostředek se zamítá.

2. Řecké republice se ukládá náhrada nákladů řízení."

VI – Náklady řízení

79. Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu, jestliže je kasační opravný prostředek zamítnut, Soudní dvůr rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 první věty ve spojení s článkem 118 tohoto jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

80. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve sporu úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.